

Боготикаво пресе

БЕОГРАД, СУБОТА, 31 ОКТОБРА 1942

БРОЈ 49 — ГОД. II

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

Уредништво и Администрација
Београд, Косовска 39/III

ПРИМЕРАК 3.— ДИНАРА

Претплату прима „Преса“ за про-
дају новина и часописа, Београд,
Влајковићева 8.Претплата, тромесечно 36.— дин.,
полугодишње 72.—, годишње 144
динара.

ХОЛИВУДСКИ РЕЖИСЕРИ УДЕШАВАЈУ ОФАНЗИВУ

Холивуд, октобра. — После великих мука америчке војске на бојном пољу у Азији и европског ватреног крштења код Диепа, холивудски режисери преузели су на себе дужност да извуку савезника из платке. По наговору »великог војсковође« Мак Артура у Холивуду се припрема један грандиозан офанзивни филм, како би Англосаксонци имали бар илузију победе.

За ову акцију спремљене су огромне количине лаворових венчаца и одређени победнички генерали и маршали, који се на челу својих трупа искрцавају у Европи.

Ову филмску офанзиву, цела америчка публика очекује с нестрпљењем, када већ другу на фронту не може да очекује ни са стрпљењем.

ФЛОТА — НА ДОБОШ

Сиднеј, октобра. — Код острва Санта Круз у јужном Коралском Мору Американци су ликвидирали и остатак подморничке флоте. Изгубили су четири носача авиона и десетак других бродова и, најзад, срећно, остали без ратне флоте. Бар имају једну бригу мање!

ИГРА СУДБИНЕ

Гибралтар, октобра. — Веће да је приликом своје последње посете овом граду Черчил морао да се вози »Марицом«, односно апсеничким колима овога града.

Преовлађује мишљење да то није случај већ једно претсказање. То је вероватно осећао и сам Черчил, зато је дуго оклевао пре него што је сео у ова кола.

Од судбине се не може утећи!

ТУГАЉИВА ПЕСМА ДРУГОГ ФРОНТА

СТАЉИН: — Зар не видите да нам је догорело до ноката!

До виђења, џентлмени!

Цео поштени свет гледа са гнушањем шта раде надалеко и на широко чувени »џентлмени« Енглези. Убијање незаштитених жена и деце при бомбардовањима Западне Европе, торпедовање неутралних бродова, обарање санитарских авиона, дивљачко поступање са немачким заробљеницима и још многа »сјајна« дела; све то чине »највећи и најхуманији цивилизатори« половине Земљине кугле. Све то раде они који се крију као стрине онда кад треба да се покажу јунаци. Уосталом њихово јунаштво се не може ни видети ни схватити, јер оно уопште и не постоји.

Али нека не забораве да »све има крај а батина два!«

Етикета

Стаљиново писмо
»Више ништа нисмо!
Изазвало фрас
Два ортака глуме
Ко што Енглез уме
А када су сами
Смеју се на глас.

Да културу сву прикажу
Мало им је што нас лажу
Већ болнице бомбардују
Окивају заробљене
Све уз речи неискрене
На хуманост они пљују.

ГРЕДА, БАТО!...

Каиро, октобра. — Први извештаји о борбама у Египту били су јако велики и ружичасти али су постепено били све краћи и сувљи, а јуче је баксуз имењак Александра Македонског издао само кратак коминике, који гласи: Греда, бато!

Изгледа да овај Александар не зна за пословицу која гласи: Прво скочи, па онда реци: хоп, а још мање за методе правога Александра који је само радио а другима остављао да праве коментаре а овај енглески само прави коминике а није устању ништа да уради.

»САСВИМ СУПРОТНО«

Манчестер, октобра. — Како јављају из Алжира, у Биоди је ухапшен један јеврејин који је откопавао гробове и скидао са мртава нажит и одело.

Поводом хапшења овога плачкаша, једне енглеске новине су донеле коментар, у коме се поред осталог каже:

»Нас Енглезе стално изједначају са јеврејима и кажу да смо ми и јевреји једно те исто. Али овај случај доказује да то није истина. Јер ми најпре свакога ко нам допадне шака најпре добро очерупамо па га онда покопамо, а то је сасвим супротно од онога што је овај јеврејин радио...«

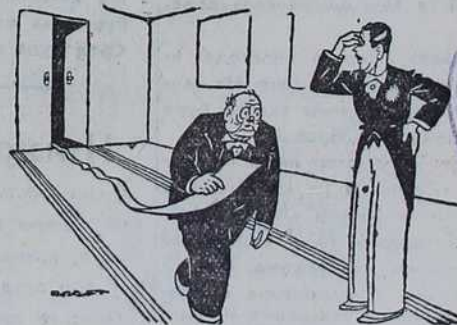
ТВРД ЈЕ ОРАХ ВОЊКА ЧУДНОВАТА

Вашингтон, октобра. — Амерички Конгрес је одобрио претседнику Рузвелту нови лични кредит поред онога што га већ прима за лечење шепавости.

Ради се наиме о једној своти која је одобрена претседнику Сједињених Америчких Држава за трошкове оправке зуба које је поломио за државно добро покушавајући да скрши тврде орахе »Чилек« и »Аргентинак«.

Кентербериски надбискуп изјавио је, да је и Стаљин режим нека врста хришћанства.

ЧЕРЧИЛ: — Ево добио сам листу ствари, које Совјети требају.

ИДН: — Да, али — ја не видим уопште крај!

ЧЕРЧИЛ: — Он је у Москви, они тамо још пишу на њему.

ШТА ОНИ УЛАЖУ У РАТ

Америка — новац

Совјешаја — људе

Енглеска — сирћење

Метеоролошки
извештај

Осећа се захлађење за англосаксонске ортаке, док је на Совјете време врло неповољно. Клизавица и лапавица праћена кошавом која их гура у правцу истока.

Европа: Лепо време, са изузетком енглеског острва где су на дневном реду буре и пљускови. Велика непогода на доњој Волги и у области Каспског језера. Над Малтом провала облака.

Африка: Локалне непогоде, иначе без већих промена. На свима околним морима велике буре које ремете саобраћај.

Азија: Барометар пада. На морима тајфун, а на копну дувају монсуни. У Индији магла и хладно, у средњој Кини ветрови са повременим пљусковима.

Америка: Сувоумразица и трескавица. Мора узбуркана, на берзама беса, у индустрији хаос. У конгресу заветрина али оркан прави веће штете на ушћу Мисисипи и реке Св. Лоренца.

Аустралија: Очекује се даље погоршање времена у северозападном делу. На Соломонским острвима и Новој Гвинеји пљускови и грмљавина.

СПОЉНИ ПРЕГЛЕД

ОРТАЦИМА ПРСЛА РУДА - МОЖЕ БИТИ ТРИСТА ЧУДА

Из Лондона веле, збиљски ил' у вицу
Други фронт одлажу ко неку меницу
Њихово војничко сад је такво стање
Па и не мисле на неко плаћање
Зато обавезе никакве не важе
И њих треба неко сада да помаже
А дијепска шала беше много скупа
Нема ко Черчила да вади из ђупа
Јадан Стаљин пева: »крени, побро, крени
А Черчил му вели: »Ови сумарени
Бију са свих страна, позади и с' бока
Просто им не дају отворити она
И ко да ми с' њима није доста мучке
На моју се флоту окомили »штуке«
И ове немани моју флоту љуште
Као да је пљусак, свуда бомбе пљуште
А Рузвелт је давно завршио борбу
Јапанци су њему запржили чорбу.

Са источног фронта нема вести свежи
Стаљину се кожа тек од зиме жежи
На фронту је тако удесио ствари
Од војске осташе само — комесари
На његовој згради прокисла је стреја
Остала му само шачица јевреја
Код њих влада страва или три за грош
Од државе само Сибир оста још
Све остало Совјет дао на добош
На неко спасење изглед му је лош
Види чова јасно да се мора мрети
Зато сада својим ортацима прети
А они се с новим плановима носе
Па ортаку живом држе парастосе
Обећања шаљу до црвеног Кремља
Бог нека те прости и лака ти земља.

Енглези су срца ко у неке стене
Кад на фронту губе, онда бију жене
Погађају цркве и болнице руше
А радничке куће у пламу се пуше
Ал' кад дође време да се мучки гине
У подрум се крију као неке стрине
Кад је време борби, онда шаљу ноте
Кад ти помоћ тражим — играју се фоте
И место војника — шаљу празне претње

Крајко и јасно,
у ситињу и јласно

Рузвелт, Черчил, Стаљин,
Баш је искрен трио
Нова жртва трија:
Јадна Либериа.
Код Гвадалканара
Опет песма стара:
Јенки косе чупа,
У мору се купа.

Ирски народ страда
Под ударцем маља,
Све у име фразе
Да баш тако ваља.

Совјети на фронту
Тек се копрцају,
Али кроз радио
Лажне вести дају.

Енглеска под кишом
Од немачких бомби,
Рушевина поста
Сред рупа и џомби.

Њихове муке

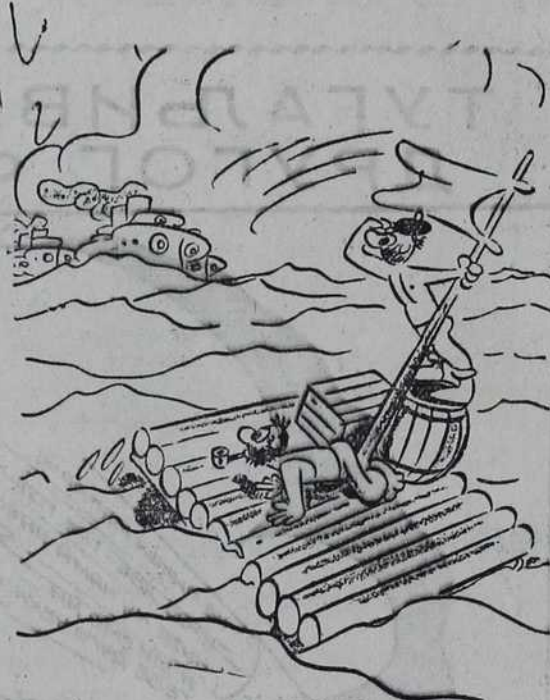
Сиднеј, октобра. — У Аустралији, земљи некада најбогатијој кожом, настала је сад оскудица и у том артикулу.

Овде се примећује да су Аустралијанци испецали пенцета исувише праве трке на свима фронтима за енглеску публику. Тако сад кад треба, пред сопственом публиком, приредити трку, они немају коже да закрпе пенцета.

Место другог фронта праве само шетње
А кад друге туку ко неке цименте
Први су да пошаљу топле комплименте.

Ал' да гину неће, мријет им се неће
Траже онда другог да се ту подмеће.
А кад тој будали рат поломи ноге
Они за несрећног скупљају прилоге
Јер ако да гину ису никад брзи
Да помогну другог вечито их мрзи
Ко Енглезе чека да се брани међа
Нек унапред виче: Јао моја леђа!...

Несрећни бродоломци

— Ал' смо баксузи... Ево једног енглеског конвоја.

Промена имена

Лондон, октобра. — Пошто је Средоземно Море потпуно пало у руке осовинске морнарице, морала је британска флота да тражи нови пут за Азију и напипала га је чак око Јужне Африке, тамо где су пре два-три века Колумбо и Магелан лутали у мраку и магли.

Али немачке подморнице им ни тамо не дају мира, па је енглеска морнарица скупо платила вожњу око рта Добре Наде.

За успомену на ове немиле догађаје, одлучило је британско географско друштво, а на предлог енглеског адмиралитета, да промени име рта Добре Наде у име рт Слабе Наде.

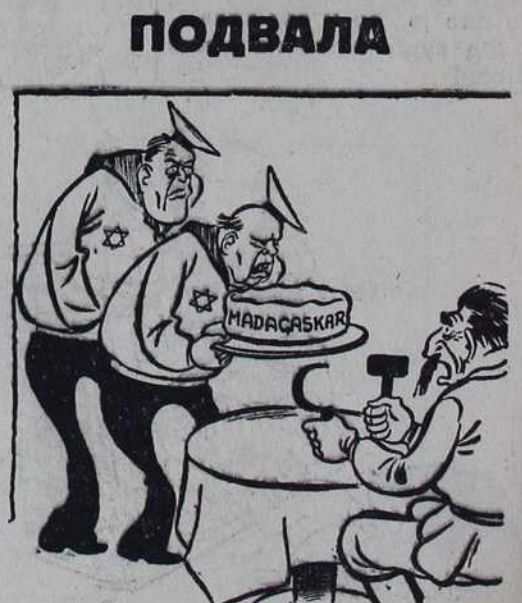
Измена календара

Москва, октобра. — После пада »Ћержинског« и »Црвене барикаде«, дошао је крај и »Црвеном октобру«.

У совјетском календару се брише »Црвени октобар« и бележи »црни петак«.

— Хоће бити, неће бити...

СТАЉИН: — И то ви зовете други фронт!

НОВИ ВУЛКАН

Ла Валета, октобра. — До сада се знало у географији да у западном делу Медитерана има само један вулкан, Стромболи, на Липарским острвима. Међутим, сада се појавио нов вулкан на Малти који ће да сагори ово каменито острво које се претворило у буктињу, која служи као кула светиља на стотине километара далеко.

БЕРЗАНСКИ

извештај

Савезничка берза. — У Русији је тенденција вуле чврста. Исто је тако има у сувишним количинама и у Енглеској и Америци, тако да се не мора увозити из Аустралије. Аустралијанци је имају у тако великим количинама да је морају палити. Тако се у диму моментално заваравују не видећи ни прст пред носом, акамоли оно што се око њих догађа. Ипак предвиђају да ће се повећати увоз из Јапана, нарочито гвоздене робе.

Северно Ледено Море. — Гвоздена роба се у великим количинама лагерије на дну, али купац за њу још није пронађен.

Манчестер. — Тражња за другим фронтим је велика, само се нико не упушта у тако опасне спекулације.

Аргентина и Чиле. — Англосаксонске акције су толико пале на овдашњим берзама, да се из свих књига бришу рубрике »Енглеска« и »С. А. Д.«

ЕНЦИКЛОПЕДИЈА

АМЕРИКАНА

САВЕЗ: Уговор, помоћу кога се може нешто ућарити.

ДЕМОКРАТИЈА: Шарена обланда за бофл робу.

БЕРЗА: Највеће божанство.

ДОЛАР: Господар који се мора служити.

БИЗНИС: Једина религија.

ОБЕЋАЊА: Отплата дуга будалама.

РАТНА ИНДУСТРИЈА: Спекулација.

ВЕНДЕЛ ВИЛКИ: Неспретан писмоноша.

БРИТАНИЈА: Крава музара.

МАЛИ НАРОДИ: Монета за поткусуривање.

УГОВОРИ: Парчад хартије која се могу употребити за потпаљу или паковање.

ПОДВАЛА

НАШИ ЛУДИ И НАШИ КРАЈЕВИ

НОВА ДОЛКИЊА

ПОШКЕ месно РАВАЈЛА

ПОШТЕНА ЗАРАДА

Отишаја равајло на орање па ме умолија да придржим перце и наставим писување у газетке док он не изработи њиву и лојзе. Шта си знајем да прајим него перо па у писување због зашто нећу да изгубим свежу сас сељаци. Јес је да су јагуриде и да ги зинула ала ал брата неје ги било ласно због зашто ги је сваки прескочија и извеја на се-ламет. Ми от куде Лесковац поубаво си знајемо какав све тараф-тараф правеше сас сељаци.

напраише, цумле отидоше на куде белиград и сви изрипаше какој големаши и еснаф човеци. Што моја баба Дока рекнала: Лесковац си извози сидимке, компири и милијонаши. Сваки си град у овај бели свет има по неки специјалнос па тако и наш Лесковац. Некад бесмо чувени због наш мезелк и лофције а с'г, по газдаши и големаши.

— Шта велиш за мој шешир! Ја сам га зарадила.
— Како!
— Одвика сам свога мужа од пушења.

Прскала ги бре жучка од наше госпоцко лажување и лацкање док ги не кусносно пилавче. Били су бре дужни и ружни и сваки је оставија тапију од главу на куде АГРарну банку па с'г је станало време да се замрзнуја релче на куде големаши и капуташи а сељак салте сеири и праји паре.

За њи је с'г понајлоше време због зашто ови Драјфуси и Кајафе, несу навикли да се бркају у чекмеже и троше готовинку затој су ударили у кукњаву какој да је побусани пон'дељак. Ал ако! Доста бре беше беснување и ачење и разне заврзламе. С'г мора да се запне а имаше сојтарије што си не знајеш за работу већ салте за теферичи и измотације.

Много се замаја сас овеја сељачки фицови па сам забравија да ви поднесујем извешће за нашу лесковачку работу. И сами си знајете да ови наши цампирчовеци што си на куде дом паре ну.

Затој с'г овеја гурави народ сеири и гледа големешку бруку и кукавичлук, сви су се напудили какој зајци па се завукују у мишју рупу а и ја сас њи због зашто сам навикнуја на завестричовеци што си на куде дом паре ну.
Ваш Тошке.

— Колико тражите месечно!
— 5.000.—
— Па то је невероватно скупо!
— То вам је скупо! Та и сами знате да су цене млеку невероватно скочиле!

Надзорников прст

Дошла млада учитељица у једно забачено село. Почела да ради својски у жељи да савесно испуни своју дужност. Васпитава децу и уводи новине. Тако је научила децу да кад хоће због нужде да изађу из разреда за време часа — да дигну један прст, као што дижу два, кад знају нешто што она пита. И деца научила.

Једног дана ишао школски надзорник по срезу па дође и у ту школу. Учитељица испитивала пред њим ђаке, па дошла и до једног малог симпатичног шврће. Пита колико остаје кад се од пет одузме четири. Дете се, ваљда, збунило због надзорниковог присуства, па никако да се сети. Презнојава се јадно али ни да бекне. Најзад се надзорник реши да му помогне, па иза учитељичиних леђа дигне један прст, да му покаже колико остаје. А дете се одједном трже па узвикну:

— Госпођице, пустите господина надзорника напоље.

ЖЕНСКА ДОСЕТЉИВОСТ

У једном селу живео сељак Сава и жена му Савка, која се лепо гледала са комшијом Илијом. Сава то примети — па је сваки дан прекораво за ту супружанску неисправност.

Једном дође Сава са њиве и не нађе Савку у кући. Брже оде у вајат и затече је где нешто ради око сандука.

— А, ти потрчао у вајат, ми-

слиш овде је Илија!... Збиља Саво, шта би радио да си га сад затекао у вајату! дира га Савка.

— Знам ја шта бих радио, али не знам шта би ти радила?

— Ко? Зар ја? Ја бих вала, овако... Па узме поњаву с кревета и брзо је баци Сави на главу:

— Па би повикала: „Бежи Илија напоље.“

У том се Илија, који је заиста био испод кревета извуче као шаров и побеже.

— Ето, тако би ја радила! — рече она и скиде поњаву са Савине главе.

ПРАТИ ГА НЕСРЕЋА У СВЕМУ

Пред судом одговара за крађу један млад човек који је из једне радње украо пар ципела. Судија, који му суди, говори му више очински:

— Видиш ли, несрећниче, шта си урадио, кад си украо те ципеле? Досад си био поштен човек, сад ћеш бити осуђен и осрамотићеш своју породицу. Изгубићеш част и то мало места које си досад имао! И све то због једног пара ципела.

Младићу пуње очи суза. Затим, кроз дубок уздах каже:

— И поред тога, господине судија, ципеле су ми биле тесне!

— Пази жено шта овде пише. Нојеви не виде готово ништа, а сваре све што прогутају.
— То би били идеални мужеви.

СУДБИНА

Лопов: — Чудна случајност. Баш сам имао намеру да дођем до једне гривне.

Петровић се разводи

Петровић се разводи и долази на саветовање своје адвокату.

Адвокат му каже:

— Можете бити сигурни да ћете изгубити парницу! Ви сте на самоме суђењу изјавили да сте се заљубили у лепу гувернанту своје деце!..

Петровић поћута неколико тренутака, а потом одговори:

— Нека буде! Нека изгубим парницу. Све што од вас тражим, то је да издејствујете код суда да ми се гувернанта преда на чување!..

ЉУДИ ИЗМЕЂУ СЕБЕ

— Реци ми, како се каже на француском језику девица?
— Не постоји.

— О —

— Сироти пријатељу, како ти изгледаш? Могу ли да те допратим до куће?
— За име Бога, не! Оданде баш и долазим!

ГЛУВ КУМ

Неки наглув човек тесао некако дрво пред кућом, а у том прође поред његове куће његов кум који ће га упитати:

— Помоз, Бог, кумел!
— Сечем кутлачу, — одговори овај.

— Како си, шта радиш?

— Букова, куме.
— Како је кума?
— Пукла с једног краја, али, ипак мислим да ће ваљати.

БИЋЕ ТЕЖЕ

— Писмо је врло тешко, рећи ће поштар на пошти једној старој госпођи, мораћете да прилепите још једну марку од 2 динара.

— Али онда ће бити још теже, одговори госпођа.

ПРЕДОСТРОЖНОСТ

— Данас ми је вереник рекао, да сам најлепша девојка, коју је у животу срео.

— Не би требало да се удајеш за таквог човека, који те већ у вереничком добу обмањује.

ДЕЧИЈА УСТА

Мали Микица се изјогунио и никако неће да пољуби тетку која одлази. Мајка га грди:

— Шта то значи? Ти никад ниси био непослушан? Зар се тако добра деца понашају према старијима?... Хајде, буди добар и пољуби тетку. Хајде брзо! Но, шта се каже кад тетка одлази?...
— Хвала Богу!

ЛОПОВ ДИД И РЕВНОСНИ ЧАЈАН

ШИРЕНА СТРАНА

Сваке жеребе прича

КОЛОСЕК

Госпа Јела је тазе Београђанка. Дошла је после рата од некуд у Београд, пронашла леп стан и успешно се бави хотелском индустријом, то јест издаје собе самцима. Била је врло вешта и способна жена, још лепа и свежа и то јој много помогло да увек има добре платише и имућне људе. Баба Лепосава, са истога спрата, јавно је тврдила за њу да зна „манџије“ пошто је умела сваког кирајџију да омађија и укроти.

— Хипнотисе их ко змија жабу — после је говорила њена конкуренткиња, са трећег спрата, госпођица Цаца, снајдерка.

Али та оговарања нису ни мало узбуђивала Јелу која је гледала свој посао и, да није урока, дивно живела. Код ње се могло наћи и од тике млеко. А како и не би? Њена три самца: Сима, жељезнички пензионер, Ђока, бивши капетан лађе и Младен, трговац постали су прави светски путници и није било краја Србије које нису пропутовали. А нико није долазио празних руку. Често је госпа Јелин стан лично на неки велики живинарник. Гуске су гакале, пилићи пијукали а кокошке кокодакале, а у ту музику мешало се и гроктање по неког прасета. Све је то госпа Јела распродавала, не заборављајући ни себе и своју сомотску гушицу, па је изгледала као жабука будимка. Комшиљук да пукне од зависти, ал' Јела ни у фрштец. Али лепо вели народна пословица: Мечка ће да заигра пред свачијом кућом. Једно јутро заигра она и пред госпа Јелиним станом да је све трештало а цео комшиљук сеирио.

Једне суботе поранио кирајџија Сима пре беле зоре и у пролазу видео како из Ђокине собе истрча Јела и то у приличном неглижеу. Њему се смрче пред очима. Зар он све што прима на име пензије, није уносио у кућу, а она, змија ишла и код Ђоке. Веровао јадан Сима да је он једини изабраник, а она двојица само несрећни обожаваоци. Бар тако му је Јела говорила. Паде му мрак на очи и он упаде код Ђоке који је слатко спавао.

— Еј, бре, буразеру! — развика се Сима. — Устај да се нешто објаснимо.

Ђока протрља крмељиве очи и једва се расвести.

— Кој ти је андрак, сабајле? — упита зевajući.

— Устај, па ћеш да се обрадујеш! — вели му Сима а већ се знатно смирио. Молим те да нешто извидимо јер ова нас Јела много израђује.

— Не верујем. Баш добра женска — одговори Ђока и слатко се протеже.

— Чек... чек... малкице, па после је хвали. Она код мене долази у петак и среду, а код тебе — Шта? — разрогачи Ђока очи. Долази код тебе? Ноћу?

— Јок! Долази ми на слатко и кафу дану. Ноћу, него шта! И то после дванаест.

— Јао! Удравићу је — врисну Ђока и скочи као опарен.

— Умири се — вели Сима. Ту има још ортака. Право акционарско друштво. Кад долази код тебе. Говори.

— Уторником и четвртком. Вели да има слабо срце па мора да се чува.

— Море срце јој ко трамвај, него ајдемо код Младена.

И пошоше њих двојица, о њако необучени код Младена па пробудише и њега. Он трговац и савремени човек, признаде из прве да она код њега долази само понедеоником пошто му је објаснила да је он човек у годинама па треба да су чува капље.

— Сад ће њу капља да удари — командује Сима. Хајдемо код ње. И пошоше, али се Младен врати.

— Оставите ви мене да спавам а ви како решите, — рече он и настави да спава.

Ушоше у кујну, а Јела већ устала, очешљала се и кува кафу. На њој елегантна домаћа хаљина (поклон од Младена) плишане папуцице (од Ђоке), и златан крстић о врату (презент од Симе, који је био јако побожан).

— Откуд вас двојица тако рано? — ишчуђава се Јела, али је Ђока прекиде.

— Куш, невернице! Све знам! — Не знаш ти ништа, као теле — одговори Јела иронично и већ се види да је спремна на све.

— Где проводиш ноћи у суботу и недељу? — поче да је испитује Сима.

— У кујни, овде — одговори Јела и смеје се.

— А с ким? пита Сима даље а сав дрхти од беса.

— Долази ми онај мали матурант са мансарде — одговори Јела цинички. Вас тројица старкеља убијете ми вољу за живот, па морам да се опорављам. Уосталом, бар ти, као жељезничар не треба да се чудиш. Зар ниси једним колосеком пуштао и пилићар и путнички и теретни и експрес.

— А ти си колосек? — дрекну Ђока.

— Не дери се као магарца — вели му Јела мирно. Ако ти се не допада, пољуби па остави. Свака је жена колосек, па као што има мртвих колосека тако има и живих, саобраћајних, којима прође по 20 и више возова.

— А ти вршиш жив саобраћај па си узела оног балаваца да ти буде експрес, а? — поче да бесни Сима.

Направи се цумбус а кад је свануло остадоше сви станови код госпа Јеле празни...

— Извини, молим те, нисам могла да ти дођем на венчање. И мала сам много посла.

— Не мари ништа. Други пут.

Срећна жена

— Јели вам покојни муж био осигуран!

— Јесте, јадник, осигурао се тек пре годину дана.

— Но, слушајте, ви сте срећна жена.

Народне ишталнице

Питала унучад бабу: »Зашто бабо, плачеш!«

— Плачем за некадашњим девојачким стидом, и за данашњом њиховом слободом.

Питали Турци Краљевића Марка: »Шта је добро кад остари, а шта није!«

— Вино које пређе годину, а девојка која не пређе године.

Питао син оца: — »Ма шта му ово значи, оче, да ме увече боле вратне жиле!«

— Мање гледај нада се, више преда се.

Питали најмудријег старца у селу: »Шта ко највише крије!«

— Змија ноге, а ожењен роге.

Питала сестра сестру: »Зашто код твог мужа нису беле руке као у мога!«

— Зато што црне руке једу беле погаче, а беле чекају из туђе торбице.

Питали магарца: — »Признајеш ли да си магарца!«

— Није ми жао што сам до сад био и што сам данас, него што ћу то и од сад бити.

Питала свекрва невесту: »Хоћеш ли чашу ракије!«

— Слађа ми је кад је ја точим а ти не гледаш.

Питали трнов џбун: — »Што сваког огребеш кад мимо тебе прође!«

— А ти даље од мене стој — па се не бој.

Питало јагње своју мајку. »Зашто и ти немаш рогова као тата!«

— Зато што ми је име овца.

Питала гладна деца сиромашну мајку: »Зашто закључаваш хлеб!«

— Зато да вам буде и за вечеру.

Питали пасторче: »Бије ли те маћеха!«

— Није ме жао на маћеху — него на оца.

Сеторасторе БОДЉЕ

Сад публике неће масе Да футболске пуне касе
Озбиљна је ствар На штедњу ће да се легне
Мора кајш да се стегне Укинут је хар.

СПОРТ

Англосаксонски спортисти извезбали су се само у једној дисциплини воденога спорта: скок са трамбулине и торња.

Сад се само на томе тренирају, уз помоћ подморница и »штука«.

НЕ ПРИЈА ИМ КАЛДРМА

Играчи наших водећих клубова врло слабо пролазе у провинцији. Дуго је тражен разлог том и таквом неуспеху али је сада утврђено да су »асовик« научили на асфалт па им одмах изађу жуљеви по табанима, чим са асфалта сићу.

ПО ЈУТРУ СЕ ДАН ПОЗНАЈЕ

Почетак првенства показао је како ће се оно даље развијати. Лепо наш народ вели: По јутру се дан познаје.

Код учитеља бокса

— Молим вас, господине учитељу, да ли бих могао научити бокс дописним путем!

Свакога осто

КАПИТУЛАЦИЈА

Војвода од Грамона опсађивао је неку тврђаву чии се командант храбро бранио али се на крају ипак предао јер му је Грамон предложио повољне услове. После предаје рекао је командант тврђаве Грамону.

— Сада, могу да вам признам да сам се ради тога предао што нисам више имао ни трунке барута.

— Признање за признање, одговорио је војвода. И ја сада могу да вам признам да сам вам понудио овако повољне услове за предају само из тог разлога што ни ја нисам више имао барута.

ШТРАУС И ИНДУСТРИЈАЛАЦ

Једнога дана дође у посету славном Јохану Штраусу један врло богат индустријалац који му рече:

— Драги маестро, платићу вам 8.000 форинти ако ме научите да свирам и компонујем.

Штраус је климнуо главом.

— Опустите ми за једно индискретно питање. Колико зарађујете ви месечно?

— Око 120.000 форинти, одговори индустријалац.

На то Штраус узвикну:

— Како би било да ја вас научим да компонујете а ви мени да покажете, како се толики новац зарађујете!..

ИЗ ТЕШКИХ ДАНА

Позоришни глумца Каинц радо је у данима славе причао о тешким моментима свога уметничког успона, када је још глумио у путујућим позорштима.

»Дешавало нам се често да мање или више претрпимо неуспех, али једном смо стварно морали вратити новац публици!..«

»То је публика сигурно урлала и хтела узети на јуриш позорницу!« — примети један из друштва.

СЕТИЛА СЕ

— Милане!.. Морам ти нешто рећи. Ти си добио, наиме, пре пет месеци повишицу плате.

БОДЉИКАВА козерница

Сакупили се људи и изабрали један одбор за неку хуману акцију па неко предложи и мене. Избраше ме а нису ме ни питали. Уосталом ко би смео да одбије ту и такву почасти. Зато и ја прогутах горку пилулу и уђох у одбор. Почесмо акцију и по већ утврђеном правилу посвађасмо се око тога шта ће ко да ради. Ипак се некако споразумесмо — да се овај састанак заврши. На идућој седници поштено изоговарасмо све оне који нису били присутни па решимо једногласно да се акција отпочне и закажемо трећу седницу. Већ сам био и заборавио ради чега је образован овај одбор када ме једнога дана позваше телефоном да пођемо ради скупљања прилога. Кретосмо. Као савестан човек направих списак најбогатијих људи у моме крају. Све сам опробани патриоти.

Уђосмо прво код једнога истакнутога правника, који је штедњом успео да подигне две куће у најлепшем крају Београда. Отвори нам госпођа лично.

— Дobar дан! — поздрављам ја љубазно. „Ми смо чланови хуманог Друштва „сиротињска суза“ и дошли смо прво код Вас, јер знамо за Вашу племенитост и социјални смисао... али ме она достојанствено прекиде:

— Доста господине! Ми смо данас највећа сиротиња па нас нико не жали. А за кога да се жртвујемо? За нераднике и бучаче, који једва чекају да нешто украду. Никада!...

Изађосмо покисли из ове „сиротињске куће“ у чијој авлији видесмо десетак метара дрва а њен сопственик од јутра до мрака критикује све оне који нешто раде.

Друга нам је посета била код једнога трговца, који је по послератним ценама продао свој велики лагер робе и зарадио око педесет милиончића па сад из патриотизма купује плацеве и куће по Београду „да не би пали у туђинске руке“. Држао сам као у воску да ће овде пасти мастан прилог.

Уђемо у салон и домаћин нас прими најљубазније. Уз кафу, изнесемо циљ наше посете. Домаћин је са разумевањем климао главом.

— Тако је, тако! Тешко време и треба помоћи — вели он. Ала, брате, мене растргоше. Од јутра до мрака само чујеш: Дај, а нико не вели „Нај“. При тим речима извади из фијоке 20 (и словима двадесет) динара и пружи ми. Хтедох да му бацим овај новац у лице али се уздржах па само промрмљах:

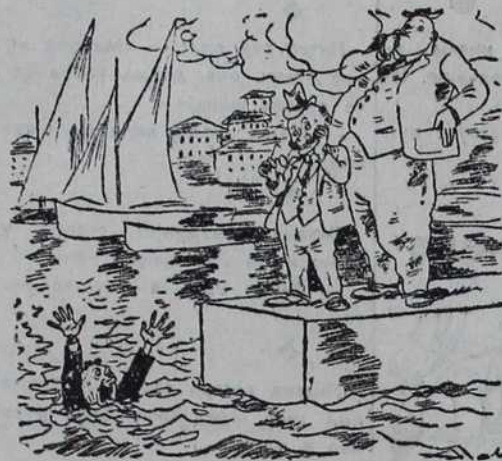
— А ми смо се баш у Вас надали!...

— То је ваљда прилог, а не уцена? — упита ме домаћин иронично и ми, „хумани људи“, излетесмо као из топа. Тако је ишло цео дан и кад се увече пребројасмо, испале да смо у једној богатој и великој улици сакупили 1.020 динара и један стари иберцигер. Предах паре и дадох оставку због болести и срамоте, јер ја сам од своје сиротиње сам дао 2.000 динара!

— Да, да, то је прави сир, зар не!

У недоумици

— Ко ме се обраћа! Мени или теби!

— Нешто ми се у последње време не допада програм на радију.
— Кажем ја теби да не купујеш јевтин апарат...

Моћ навике

Зубни лекар (фотографише своју даму): — Отворите уста, још мало, тако, сад је добро!

Сакати модел

— Не разумем никакo данашње вајаре. Поред толико здравих девојака узимају и сакате моделе!

САВРЕМЕНА Лица

Свакоме је брига прва
Да резерву спреми дрва
А ко нема — он ће зимус
Да се греје, ал' уз примус
А кад буде зима стегла
Биће добра тад и пегла.

Наредила сила виша
Да дрвеће рухо скине
И да сипи хладна киша
Да се свако за огрев брине
Али ја пребрину бригу
Добих дрва баш на књигу.

УЧЕНИЦА

Што у школи траже
Врло мало знам
Ал сам научила
Пољубац да дам
Ваљда је то нешто
Љубити се вешто.

ПРЕДЛОГ ЈЕДНЕ „ГИЦЕ“

Суђено је данас сваком
Да на паре буде лако
Па и свињи на ум пало
Да јој сало
Цене мало
Више тражи сад за маст
Да бар салу спасе част.

Стигаше вести

Јављам познаницима и бившим гласачима да сам положио с успехом други разред гимназије у Београдској гимназији. Честитање на Калемегдану. Један бивши народни посланик.

Јарослав Моравац, трговац и власник фирме „Пара-гума“ у Београду „пао је на лепак“ и венчао са 23 о. м. са „Марицом“ познатом београдском монденком. Из кавалерства младожења је приложио својој изабраници мираз од пола милиона. Због мираза није било честитања. Младенци су отпутовали на 30-то дневно брачно путовање.

Александар Стефановић, пиљар из Београда венчао се на пробу од 30 дана са УГБ и ускочи јој у кућу, доневши јој а-контно мираза 25.000 динара за пансион.

Приликом честитања служиће се грође и јабуке.

Локалне ВЕСТИ

УГАШЕНЕ НАДЕ

Кућевласници су за 1 новембар везивали многе наде да замене своје кирајџије, али су те наде промашене и они сад уздишу и сузним очима пишу, тим истим кирајџијама, новембарске признанице.

НАИМЕНОВАЊЕ

Господин Пера Цветковић је свој кишни мантил прогласио за зимски капут, са важношћу од 1 новембра.

ПРОМЕНИО ПРОФЕСИЈУ

Ђока, познати учитељ играња, променио је професију и од 1 новембра преузео нов посао. Он даје часове како се може седети на степену воза и стајати на једној ноzi пошто је то данас врло потребно за путовање.

Како **ПЕРИЦА** замислила....

...пријатељски сусрет

Ноћна посета

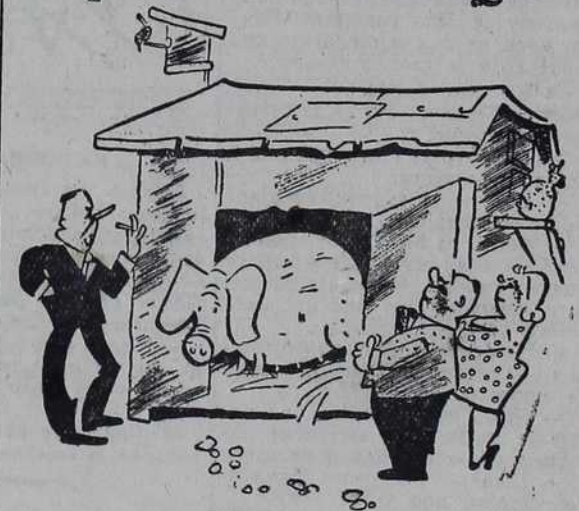
— Прошле ноћи, око 3 сата упао је у наш стан један лопов.

— Је ли нешто украо!

— Није, сада се налази у болници.

— Моја жена је мислила да сам то ја.

Варошки сељаци

— Наравно, имате право што гајите свињу, само... вуну нећете добити од ње, а ни млеко не даје свиња!

Месечар

Ноћни чувар: — Јао, имам једну бисту више!

Кадашње се јад ете већ чула обај биц

— Ви сте толико глупи, мој пријатељу, да не бисте знали да разликујете једног магарца од коња.

— Зар ја, па ја вам никад нисам казао да сте коњ.

— Судија: — Сведок тврди да си заиста провалник.

Тужени: — Господине судија, то је немогуће. Није ме могао видети, јер је био под креветом када сам провалио кућу.

— Неудата кћи: — И овога смо лета сасвим забадава ишли у бању...

Мати: — Како забадава! Кошта нас петнаест хиљада динара.

— Како је било на вечери код Петровићевих?

— Никако. — Пред мене седео један разроки гост па стално јео из мог тањира мислећи да је његов.

— На картама човек губи: пријатељу, новац и част.

— Добро, али када добија?

— Сада сте слободни, обрати се управник казненог завода отпуштеном осуђенику. Шта мислите да радите?

— Гледаћу да ме други пут не ухватите.

— Гле, већ си на ногама, а био си бољестан.

— Моја срећа да се разболео доктор, који ме је лечио.

— Госпоћице, чуо сам вас кад сте певали.

— Ах, знате, то чиним само да време убијем...

— О, прилично свирепо оружје сте изабрали.

— Ја верујем у сеобу душа. — Сигуран сам да сам некада био магарац.

— По чему то мислиш?

— По томе што сам ти узајмио хиљаду динара.

— Нека удовица дуго је плакала на свежем гробу свог мужа. Напослетку се умири и рече:

— Ипак ме једино теши: сад знам где проводиш ноћ.

— Тата, на плафону је једна велика мува.

КОД ЛЕКАРА

— Шта сте ми нашли, докторе!

— Један прекрасан стан на Славији.

— Згази је и остави ме на миру.

— Морам се женити. Потребна ми је жена, која ће ме допуњавати.

— Онда узми интелигентну девојку.

— Мица хоће опет да се уда!

— Па она није никад била удата.

— Али је хтела већ неколико пута.

— Једна станарка се жали кућевласнику:

— Замислите, молим вас, мојој комшиници су молери омалали кујну за један дан, а моју малају већ недељу и још није готова.

— Е, али комшијина куварица има педесет година, а ваша свега двадесет.

— Ви тражите руку моје кћери? Немам ништа против тога, али умете ли да крпите чарапе, да шијете, да перете судове и да правите кајгану?

— Не разумем зашто ме то питате?

— Зато што моја кћи то не уме.

— Старија сестра моралисткиња, кори млађу:

— Срам те било! Млада девојка и љуби се јавно с младићем на кућним степеницама!

— Шта се узрујаваш кад се и ти сваког дана љубакаш!

— То је нешто друго. Мене љуби мој вереник.

— Па и мене је љубио он.

— Судија чита пресуду по којој је оптужени осуђен на вечиту робију.

— Али, господине судија! покушао је да простестује оптужени.

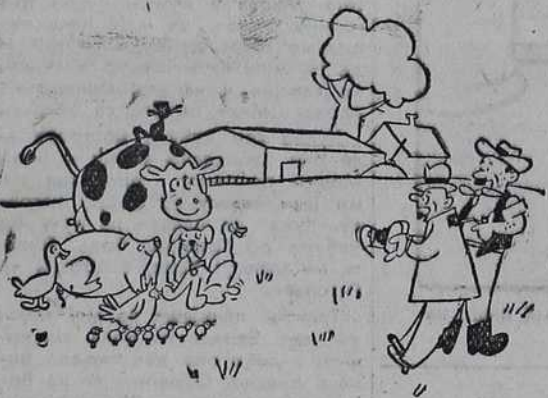
— Ни једну реч, иначе ћу вам казну повисити са још две године!

— Да ли твој брат болује још од клептоманије?

— Не болује више. Добио је премију на лозу.

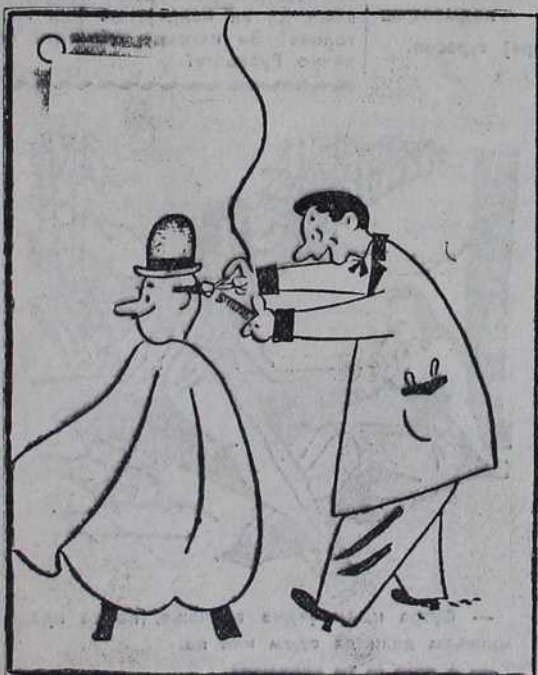
Кафанска аваншур

Навикле су...

— Видиш, ови су се већ извежбали у фотографисању.

Може и овако

— Тако се не може, наравно, код сваке муштерије радити!

Они седе у кафани. Он и она. Крај месеца је. Он пије кафу. Она завршава са сладоледом.

— Ја бих још један сладолед, проговори Лела, јер она је практична девојка.

Он је против. Прво, зато што је сладолед штетан, јер садржи много шећера и б) стомак прехлађује; Друго, он нема новаца и показује јој буџелар који је празан, до последње преградке: једна заложница и једна марка за пса, то је цео садржај. Утисак ове демонстрације био је страхан. Лела поче да потскакује на столицу.

— Ти, Милане, па одакле ћеш све ово да платиш?

— Ах, збиља! Па на то нисам ни мислио.

— А на то се мора мислити. Нико те од особља не познаје?

— Не.

— Дакле, молим те, шта ће то бити?

Он слеже раменима.

— Или си се можда ослонио на мене?

— Можда.

— Шта значи можда? Милане, ја ти се закљичем да ни ја немам ни пребијене паре.

— Немаш?

— На часну реч. Свега два динара имам и они су мени потребни.

— Па то је врло лакомислено од тебе.

Он седи и тупо гледа пред собом. Она је све усплахирана, бела као гипс и бојажљиво се о-сврће.

— Слушај, Милане, пусти ме бар да одем.

— Ти ћеш да седиш! А тада се обрати келнеру:

— За сада ми још нисте потребни али ми пошаљите оног човека, тамо преко, са корпом.

Њој се следи дах. Човек са корпом, пуном чоколаде, бонбона и разних слаткиша, приступи радосно столу.

— Ајде да пробамо срећу! Играм фикс-никс, рече Милан и завуче руку у кесу са бројевима. Извуче један број и пре него што га је одвио рече:

— Играм непар за десет динара.

Отвори бројку. Био је пар. Изгубљено.

— Дај други, опет за десет и опет непар!

Опет је био пар.

— Али сада мора да дође непар. Извади број, одмота: пар.

Човек са корпом броји мрмљајући: десет динара, двадесет, тридесет.

— Још једанпут — непар за тридесет.

Био је збиља непар. Тако је поништен губитак. Тада завуче опет руку у кесу, рекавши:

— Све даље играм на непар. Овај пут опет за тридесет динара. Извади број и одмота. Био је пар.

— Дакле, још једанпут.

Она га ухвати за руку.

— Милане, јеси ли полудео?

— Нисам.

— Па куда води то?

— Сада тек не могу престати. Ваљда разумеш!

Он стави руку у џепове и погледа девојку пипајући. Њено лице поцрвенило као ружа, а носдрве почеше јој поигравати.

— За име Бога, шта радиш ти, процеди кроз зубе.

Он више није могао натраг. Мора даље да игра.

Поново вађење броја. Одмота: опет пар. Нови број. Опет пар.

Још једанпут — сада се већ увежбао.

Човек са корпом радо тргује. Али овај овде му је мало сумњив. Тридесет динара, шездесет, доведесет. — Хоћете ли сада да ово исплатите? Запита он сумњиво.

— Немојте да ме баксузирате. Нећу вам побећи. Још један број. Био је опет пар. Човек са корпом зину да нешто каже, али Милан завуче поново руку у кесу и рече:

Овај пут непар за триста динара. Извуче: био је непар.

Четири пута по тридесет — сто двадесет. Кад се одбије од три стотине, остане чисто 120 динара и словима: сто и осамдесет динара. Милан смота добијен новац.

— Лелице, ако ти се свиђа узми још један сладолед! Ситуација је спашена.

— Ја сам се следила и без њега.

Она је опет дошла к себи. Лице јој је блеђе, а уши горе. Она размишља. Ох, ала је овај коцкар, прави хазардер. Хоштаплер, Сирота жена која пође за њега! Они се дигосе. Он јој пружи мантил и осети нешто у њеном џепу од хаљине: добро је, што није морао да јој размени хиља дарку.

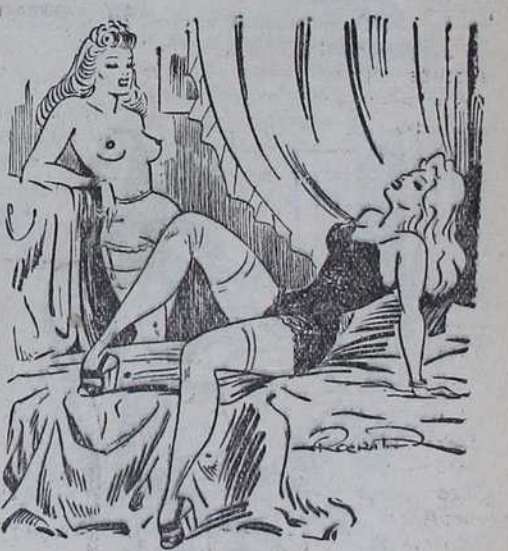

— Да ли си већ чула да се Јелена верила!

— Шта! Зар је могуће! А за кога!

— Кажу за неког свог познаника из детињства.

— Дакле, значи за неког старијег господина.

— Шта ради твој нови пријатељ!

— Ништа.

— Има пара!

— Не, али његова жена је пријатељица једног богатог банкара.

ПЕТИКА РОЈКА одговара

Хризантеми. — Пошто сте ви јесење цвеће немојте се бринути за сунчане пеге, јер јесење сунце не пали. Уосталом, данас праве домаћице и мајке не могу имати нежно лице.

Рајку. — Можда ће се и за тебе наћи капа, односно жена. Бар сада има доста пустих капа и жена.

Сањалици. — Ако сте, заиста, сањалица онда за вас има сигуран лек: камен о врат, па у Саву и то на средини.

Вили Равијоли: Вама, савремена виле, могу да препоручим првијаниш за косу и алкохол за масажу коже на глави, пошто је то добро сретство и за виле, особито ако су ћелаве.

Цурици. — То руменило на твојим образима, девојчице, долази отуда што још ниси бацила стид под ноге. Али какво је данас твоје друштво, не брине, ускоро ће руменило стида увенути.

Катици. — Несаница долази од бриге или беса. Ако је прво, не брине, ал' ако је богме друго тешко ће ти бити спаса, јер од беса је лек само мотка.

Буци: То немојте да вас брине. Данас ниједан муж није много нежан, јер има друге бриге, па су данас сумњиви баш нежни мужеви.

Вери, Нади и... Дакле, Веро и Надо, вас две сте биле одличне другарице све док се није појавила љубав према једном истом човеку, после чега је дошло разочарење...

Такав је живот! Увек те ствари иду заједно: Вера, Нада, љубав и разочарење...

КРАТКО И ЈАСНО

Жена пише мужу из бање:

»Драги мој и слатки мужићу!
»Пишем ти јер немам шта да радим. Завршавао ово писмо јер немам шта да ти кажем.
»Много те воли и поздравља твоја Лела«.

—О—

— Дај ми, мамице, десет динара да дам једној старој жени.

— Где је она?

— Ено је на биоскопској каси.

—О—

— Јутрос, око четири часова кад сам се враћао кући, покушао је некакав сумњиви тип да продре у моју кућу.

— Па је ли успео?

— Није. Моја жена мислила је да сам то ја, и ено га сада у болници, сав испребијан.

—О—

— Зар баш мораш да попијеш још један шприцер?

— Не, драга женице, ја то чиним добровољно!

Женске вести

Амерички разговори

— Бразилија нема ризика, Северна Америка јој лиферије сво оружје — а њој пише на терет само губитке.

РОГОЊИ

Жена ти намести розе наочари
Кроз њих видиш само ружичасте ствари
Због њене верности верујеш у срећу
А ми сви остали врло добро знамо
Да у твојем браку ти си ортак само
Ал' нажалост твоју, тек на пару трећу.

ПРОКЛЕТА КЊИГА

— Моја жена је права мученица!
У последње време стално ми се жали да пати од хистерије, невралгије, неурастеније, неуритиса, хиперастеније и хипалгесије...
— Забога, па откуд јој све то?
— Из лексикона.

УСЕДЕЛИЦИ

Пропустила си ти многе згоде
За то време и младост ти оде
Да се удаш, сада је већ касно
Сад од муке не знаш шта да радиш
Кад не можеш већ да се подмладиш
А ти онда оговарај страсно.

Адела Сандрок и слепац

Адела Сандрок, славна немачка глумица у старијим годинама, имала је врло дубок глас, као мушкарац. Када је напунила шездесет година прешла је са позоришта на филм где је имала много успеха.

Једног дана враћајући се из атељеа са снимања спазила је једног слепог човека како проси. Пошто није била тврда срца пришла је и дала неколико гроша слепцу, рекавши му:

ПРИРОДНО

— Ви жене имате лепше лице него ми мушкарци.
— Природно.
— Не природно, него вештачки.

— Ево стари добри човече!
Чувши њен дубоки глас слепац је салутирао, рекавши:
— Хвала, господине генерале...

НАПРЕДАК

Сусед: — Уме ли твој мали брат да иде?
Мали Перица: — Још не, али већ има ноге.

Главни уредник: Теодор Докић.
Власник и издавач „Просветна заједница“ а. д.
Телефон редакције: 25-681.
Штампа: Штампарија „ЛУЧ“.

О женама

Ко верује жени преварио је себе.

Жена се боји миша а не боји се човека.

Жене су лакомије на новац него на љубав.

Жена кад воли ретко ко зна а кога мрзи зна цео свет.

Тешко оном ко својој жени нимало не верује а још теже ако јој верује много.

И најслабија жена може да победи најјачег човека.

Две тајне које свака жена уме добро да чува су — своје године — и где потроши толики новац.

Жена у љубави не мора бити мудра — доста је ако јој је муж глуп.

Код многих жена је љубав само тренинг за неверство.

Нова је хаљина за жену нова само догле, док је не носи и њена пријатељица.

И у најмањим, и у најнежнијим, женским ручицама има доста места — за новац.

Мали огласи

Удао бих своју ћерку Босу, здраву и једру сељанку за доктора или професора Универзитета. Мираз у природи — за три године. Услов: да моја Боса ништа не ради, да буде госпођа и да јој муж купи шешир и свилене хаљине и чарапе. Понуде на адресу: Мика џамбас са Уба.

Купио сам кућу у Београду али сам заборавио улицу и број. Молим поштењог продавца да ми јави адресу уз добру награду. Кућа се налази на путу од Чубуре до Пашиног брда. Писати на адресу: Коле, баштован из Ритопека.

Тражим кочијаша за мој такси фијакер. Зарада на пола. На кочијаша дође око две хиљаде динара дневно. Обратити се на Воју, професора у Професорској колонији.

Гуму за жвакање као и сву осталу гуму употребљену робу купујемо и плаћамо по највишој дневној цени, због претпања за аутогуме. Обратити се Стимсону С. А. Д.

За сваког заробљеног Европејца плаћамо хиљаду долара. Сви су нам потребни ради констатовања да ли непријатељ још има топова? За награду обратити се лично Рузвелту?

— Јоване, зашто не купимо пријемни апарат?
— Па шта да радим с њим, ако ништа не примам.

— Сутра имам једно венчање, па се предомисљам дали да одем или не.
— А чије је то венчање?
— Моје.